

November 1989

Kære venner,

På trods af de senere års stærke nedgang i levestandarden havde Libanons befolkning stort set været optimistisk siden sommeren 1988. Man håbede på en endelig og fredelig løsning på den 15 år lange krigstilstand i landet. En hel generation af børn og unge er vokset op under krigens svøbe - nu måtte det få en ende.

Ganske vist var valget af en ny præsident i september 1988 blevet udsat, da landets politiske ledere ikke kunne blive enige. Den tidligere præsident udnævnte imidlertid hærens leder, general Michel Aoun som statsoverhoved uden at parlamentet blev samlet. Politiske ledere og militiaer i Vest-Beirut ville ikke anerkende ham. Libanon havde altså nu ikke een men to regeringer. I virkeligheden havde Libanon ingen regering, men befolkningen håbede stadig på en løsning.

En tidlig morgen i midten af marts 1989 startede så de voldsomme bombardementer af Vest-Beirut, mens børnene var på vej til deres skoler og de voksne til deres arbejde. Mange blev dræbt den første dag.

I de følgende seks måneder blev Beirut lagt øde p.g.a. voldsomme kampe og bombardementer mellem den libanesiske hær ledet af general Aoun med støtte fra den stærkt højreorienterede militia i Øst-Beirut og med våben fra bl.a. Irak på den ene side og forskellige militiastyrker i Vest-Beirut med støtte fra den syriske hær på den anden side.

Det blev et mareridt for befolkningen i såvel den vestlige som den østlige del af Beirut og omkringliggende områder. Alt normalt liv standsede - børnehaver, skoler, universiteter samt offentlige og private institutioner måtte lukke, og befolkningen flygtede op i bjergene og til det nordlige og sydlige Libanon, hvor størstedelen måtte leve under åben himmel eller stuvet sammen i lejligheder, skoler og kældre.

En stor del af befolkningen, især fra Øst-Beirut, flygtede til Kypern eller andre lande. På et tidspunkt var der kun 5-10% af befolkningen tilbage i Beirut, og de levede i beskyttelsesrum og kældre, mens befolkningen i og omkring Saida (35 km syd for Beirut) blev forøget med næsten en million mennesker - og så kan man tale om flygtningestrøm!

Stort set var situationen i de seks måneder, kampene stod på, lige forfærdelig for befolkningen på begge sider af Beiruts "grønne linie". Alle led. Der var hundredvis af dræbte og sårede, og tusindvis fik deres hjem ødelagt. Hospitaler, børnehaver, skoler o.a. institutioner blev ramt.

Handwritten text at the top left, possibly a title or header.

THE CHAIRMAN HAS BEEN...
THE CHAIRMAN HAS BEEN...
THE CHAIRMAN HAS BEEN...

Handwritten text in the top right section, possibly a date or reference number.

Handwritten text in the middle top section, possibly a subject line or introductory paragraph.

Handwritten text in the middle section, possibly the first paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the second paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the third paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the fourth paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the fifth paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the sixth paragraph of the main body.

Handwritten text in the middle section, possibly the seventh paragraph of the main body.

Handwritten text in the bottom section, possibly a closing or signature area.

Formanden for Ghassan Kanafanis Kulturfond fik sit hjem ødelagt. Heldigvis overlevede han og familien på 8 personer, bl.a. hans højgravide datter med sin lille søn. Da de daglige bombardementer startede, skyndte de sig ud i køkkenet, som er mindre udsat. Få minutter senere ramte en raket spisestuen - familien nåede i sikkerhed i kælderen, lige inden endnu en raket ramte stuen. Da de næste dag vovede sig op for at se på skaderne, var tre rum ødelagt, vinduer, mure og altaner eksisterede ikke mere. Men gudske- lov - alle var i live!

Det er vel stort set denne holdning, der holder menneskene i gang i Libanon: "Det kunne have været værre - vi mistede vort hjem, men vi er stadig i live." 3 uger efter nedkom datteren i familien med en skøn lille pige, Luluwa hedder hun - det betyder perle ...

Men hvorfor disse lidelser? Hele civilbefolkningen er imod krigen og har vel altid været det. Det, der startede for 15 år siden som et oprør mod en stærk social uretfærdighed i Libanon, blev udnyttet i den interne og regionale magtkamp og i hele det storpolitiske spil om Mellemøsten. Befolkningens kamp og håbet om en bedre fremtid blev der ikke taget hensyn til.

Libanon såvel som mange andre lande i "den tredje verden" er blevet laboratorier for afprøvelse af nye forfærdelige våbentyper i spillet om magt og penge.

"Hvis bare dødens købmænd, våbenfabrikanterne og deres håndlangere, magtpolitikerne, kunne standses," siger både kristne og muslimer. Krigen er ikke en religionskrig; mange familiemedlemmer, venner, kolleger bor på tværs af Beiruts "grønne linie", som mange krydser daglig på vej til arbejde og universiteter.

I "min" bygning i Vest-Beirut bor der græsk-ortodokse, katolske, maronitiske, armenske o.a. kristne familier sammen med drusiske, sunni- og shia-muslimske familier. Flere familier er gift på tværs af religiøse tilhørsforhold. Vi kender alle hinanden, vore børn er venner, vi besøger ofte hinanden, og når der er bombardementer, hjælper man hinanden og tilbringer lange timer i beskyttelsesrummet sammen.

Under de seneste 6 måneders bombardementer fortsatte livet nogenlunde normalt i andre dele af Libanon - og det er jo det paradoksale. Siden borgerkrigen startede i 1975, og under de utallige israelske angreb samt invasionen i 1982 og fortsatte angreb, har der ikke været fred i hele landet, men heller ikke krig i hele landet på een gang. Børn og unge har ikke oplevet et helt skoleår siden 1975.

I slutningen af september blev Beiruts lufthavn igen åbnet. Krigen var forbi for denne gang, og tilværelsen startede igen. Børnehaver, skoler og universiteter blev hurtigt fyldt til bristepunktet. Størstedelen af de familier, der var flygtet væk fra Beirut til andre dele af landet eller til udlandet, er vendt tilbage. Det er helt utroligt at opleve befolkningens vilje til at fortsætte på trods af alt. Man prøver at få sat sine ødelagte hjem nogenlunde i stand, eller man flytter ind hos familie og venner, og man er glad når elektricitetsforsyningen øges fra 2 til 6 timer i døgnet.

- x) Libanon har endelig fået en ny præsident. Den tidligere statsminister, Salim Al Hoss er blevet udnævnt til ny statsminister. Han har ingen militia bag sig og er en af landets få ærlige politikere! Efter 15 års krig og ødelæggelser holder befolkningen vejret og håber på, at freden endelig er på vej ...

x) Anni Kanafani har skrevet dette informationsbrev før den nyvalgte præsident blev myrdet - efter 17 dage i embedet!

Ghassan Kanafanis Kulturfonds aktiviteter

Ligesom alle andre organisationer var GKCF tvunget til at standse alle aktiviteter i Beirut fra midten af marts 1989. Men arbejdet i vore børnehaver i Tripoli, Saida og Tyre fortsatte normalt til afslutningen af skoleåret.

I sommerferien afholdt vi sommeraktiviteter for de større børn, som nu går i skole. Aktiviteterne fandt sted i vore børnehaver. I begyndelsen af september arrangerede GKCF sammen med en anden organisation en sommerlejr for 60 fysisk og mentalt handicappede børn, samt børn fra socialt hårdt ramte hjem, i et gammelt kloster som ligger i et smukt bjergområde oven for Saida. Det blev et meget vellykket arrangement, som endte med en stor fest, hvor børn og voksne opførte en "happening" - fredsbryllup - for deres familier, venner og repræsentanter fra internationale og lokale organisationer. Vore lærere og andre medarbejdere gør en fantastisk indsats for at fortsætte arbejdet med børnene, når og hvor det er muligt.

I løbet af 1988/89 har vi udført en gennemgribende istandsættelse af vores store børnehaver i Ain Al Helweh, som var blevet stærkt beskadiget p.g.a. israelske angreb på lejren i 1987. I mellemtiden har vi med støtte fra vore venner købt et hus, der skal bruges til nødbørnehaver i tilfælde af nye angreb på Ain Al Helweh. Huset, som ligger i et smukt område oven for Saida, bliver for tiden sat i stand.

GKCFs børnehaver i Rashediyeh-lejren, som blev hårdt ramt under belejringen for 2 år siden, er blevet delvis istandsat og åbnet for børnene igen. Vi har købt et lille nabohus for at udvide den oprindelige børnehaver med et atelier/værksted. Vore børnehaver i Tripoli-området - Badawi og Nahr Al Bared lejrene - har fungeret fint hele året og har ikke været udsat for bombardementer. Under sommeraktiviteterne arrangerede man karneval med optog af børnene gennem lejrene.

Heldigvis skete der ikke større skader på vore børnehaver i Beirut eller på det nyligt oprettede børnehaveseminarium, som er tilknyttet GKCF.

Alle vore børnehaver blev åbnet i oktober, for ca. 900 børn. Vore to specialbørnehaver for henholdsvis 14 fysisk handicappede børn i Mar Elias-lejren (Beirut) og 15 mentalt handicappede børn i Ain Al Helweh-lejren (Saida) er også blevet åbnet igen og fungerer fint. Der er blevet bygget en etage oven på specialbørnehaven i Mar Elias. Her har vi åbnet et værksted, hvor der bliver produceret enkle møbler og handicap-udstyr for at hjælpe børnene i børnehaven og i deres hjem.

Folkekirkenes Nødhjælp har ydet 100.000 kr. til de mobile børnehaver, som vi var ved at sætte i gang i Saida-området for de mange børn fra Beirut. Heldigvis standsede krigen, og det blev ikke nødvendigt at starte disse børnehaver. Pengene skal vi nok finde anvendelse for!

Ja, livet og arbejdet for en bedre fremtid fortsætter. Vi håber på fred i Libanon, i Palæstina - i hele verden ...

Vi siger jer hermed tak for jeres støtte til vort arbejde og sender vore bedste hilsener.

Anni Kanafani
Ghassan Kanafanis Kulturfond

